

Ратно Делетић

ОДЛАЗАК

Мртво јутро сани кућа
Усне крина љубичасте
Слобода чиста ко бијела плућа
црно коље смрти расте

Изломљена вода црног сјаја
Расте бијели дан — сјенка жита
Труне црна соба завичаја
Моја глава свијетом скита

ПЈЕСМА НАПИСАНА НА ПУТУ

Наћи ријеч да не изневјери ни тебе ни друге
Нож мјесеца понад смрти тајно гине
И ноћ мину а још нема Милутина слуге
Да ми сестра стигне из даљине

Док птица тоне висином ноћ цвијет исправи
Благословен ко се не врати
Смрт је тајна о љепоти гдје се живот остави
Птице немају домовине и нико их не прати

Без сестрине руке без ичијег радовања
Нигдином свијета у име будућег зла
Ја путник с болом знања
Из дјетињства носим црну птицу сна

Без завичајне неге без топлине
Некој изгубљеној жени на станици да се надам
На путу без друга с неким возом минем
О непознати градови у којима непозван страдам

СТРЕПЊА

Смрт је ближа што ходимо дуже
Једна грешка коштаће ме главе
Падам драги брате подигни ми уже
Кобне ми грешке на путу до браве

Помјери ли се даљина туга ме сјећа
Од кристала срце — душа моје слике
Док ријека болом тече
Ја објешен о омчу оморике

*Има оних који сами од себе труну
птица се ко цвијет отвори ја губим наду
Животе што си такав да те куну
Увијек не схваћен непозван у туђем граду*

*Не режи кошуљу танку нећу пребољети ране
Низ риме срушен низ бедеме рада
Љубимна дружино — неко од нас мора да остане
Ми идемо даље док нас носи нада*

ГОРЧИНА

*Довољно туге за сјећање неба за кише
Док носим бољку завичаја док одсањам
Неко те заборави неко и отпише
Као марама мјесеца зарумени ми се рана*

*Ријека остаје сама даљином безмјера
Не долазиш не варћаш се-гдје је ту вјечно
Памтиш ли све то што боли док расте жеља
О вјеруј ми никад краја низ срце ријечно*

*Моју тугу не дам ни за град што ми у срцу остаје
Ни за твоје руке којима мјесец дотрајава
Преко мога гроба као преко туђине траје
Отпиши сам то што боли и рањава*

*Довољно остаје за сјећање немаш се чему радовати
За будуће-ране остају теже од мојих
То завичај ме не прима док у себи снатрим
Низ нигдине све градове туге освојих*